

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Vácz Miklós ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Ozsváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ozsváth Ferenc ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2010. november 25. napján kelt 23.P.20.298/2009/44. számú ítélete ellen az alperes által 45. sorszámon előterjesztett fellebbezés és a felperes által Pf. 3. és 6. sorszámon előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

Az alperest terhelő, a felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 1.800.000 (egymillió-nyolcszázezer) forintra és annak az elsőfokú ítélet szerinti kamataira leszállítja.

Az alperest terhelő, felperesnek fizetendő vagyoni kártérítés összegét 546.998 (ötszáznegyvenhatezer-kilencszázkilencvennyolc) forintra és abból

- 8.978 (nyolcezer-kilencszázhetvennyolc) forintnak 2008. április 10-től,
- 72.275 (hetvenkettőezer-kettőszázhetvenöt) forintnak 2009. január 1-től
- 25.025 (huszonötezer-huszonöt) forintnak 2008. május 15-től és
- 440.720 (négy száznegyvenezer-hétszázhusz) forintnak 2008. október 15-től a kifizetés napjáig járó, az elsőfokú ítélet szerinti kamataira leszállítja.

Az alperest terhelő, felperesnek fizetendő lejárt kártérítési járadék összegét 138.836 (százharmincnyolcezer-nyolcszázharminchat) forintra, és annak az elsőfokú ítélet szerinti kamataira leszállítja.

Az alperest terhelő, felperesnek fizetendő folyamatos kártérítési járadék havi összegét 3.950 (háromezer-kilencszázötven) forintra leszállítja.

Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú eljárásban felmerült perköltség összegét 150.000 (százötvenezer) forintra leszállítja.

Az alperes által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 143.300 (száznegyvenháromezer-háromszáz) forintra felemeli, az S. Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalának felhívására fizetendő, állam által előlegezett költség összegét 222.265 (kétszázhuszonkettőezer-kettőszázhatvanöt) forintra leszállítja.

Ezen felüli fellebbezett részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 55.000 (ötvenötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 5.000 (ötezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ezen felül le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 2008. március 14. napján K.-on a K. L. utcában B. felől H. irányában S. L. személygépkocsijával 50-55 km/h sebességgel közlekedett, amikor a H. tere 2. szám előtti útszakaszon elütötte a neki balról jobbra az úttesten keresztben gyalog áthaladó felperest. A baleset nappali világosságban, jó látási viszonyok mellett, száraz burkolatú úton következett be. A baleset időpontjában a március 15-ei ünnepségek miatt az úttest mindkét oldalán gyalogosok tartózkodtak.

A baleset következtében a felperes a jobboldali dobhártya átfúródását, az orca bőrének többszörös horzsolásos sérülését, agyrázkódást, jobboldali felkarcsont középrészének törését, a mellkas, a has és a medence zúzódását és az ágyéki gerincszakasz rándulását szenvedte el. Elsődleges ellátását követően a K.-iK. M. Kórházból 2008. március 20-án otthonába bocsátották, majd 2008. március 25-31., április 7-21. és 2009. április 16-18-áig állt kórházi kezelés alatt, 2008. július 1.-augusztus 5. között pedig a kórház mozgásszervi rehabilitációs osztályán fizioterápiás kezelésben részesült.

A baleset következtében a felperes a jobboldali vállizület fájdalmas mozgásbeszűkülése miatt nem képes az élettani határokig, illetőleg a korának megfelelő mértékben a mozgásokat kivitelezni, ennek következtében a nehéz fizikai munkafázisokat tartalmazó, mindkét kéz használatát igénylő háztartási, házkörüli és mezőgazdasági jellegű munkák elvégzésében korlátozva van. A mindennapi

tevékenységeket és önellátást tekintve segítségre nem szorul, azok végzése számára többletenergia befektetést igényel. Ez az állapota véglegesnek tekinthető.

A felperest a baleset 20 éves korában érte. A felperes szüleivel és két húgával élt egy háztartásban H.-en, egy családi házas ingatlanban, amelyhez 1454 m² mezőgazdasági művelés alatt álló terület is tartozik. A felperes cukrásznak tanult, emellett besegített a háztartási, házkörüli mezőgazdasági munkákba. Tanulói jogviszonya saját kérésére 2009. októberében megszűnt, 2010. márciusában ikergyermekei születtek.

A balesetet okozó jármű vezetőjével szemben indult büntetőeljárást a Városi Ügyészség bizonyítottság hiányában megszüntette. A jármű kötelező felelősségbiztosításának kezelője az alperes.

A pert megelőzően az alperes 200.000 forint nem vagyoni kártérítést fizetett meg a felperes részére.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest nem vagyoni kártérítés címén a pert megelőzően megfizetett 200.000 forint beszámításával 3.500.000 forint és annak 2008. március 14-től járó kamatai megfizetésére.

A vagyoni kártérítés körében kérte az alperes kötelezését 12.826 forint karrögzítő költsége és annak 2008. április 10-től járó kamatai, 107.450 forint közlekedési többletköltség és annak 2009. január 1-től járó kamatai, 45.000 forint élelemfeljavítási költség és annak 2008. május 15-től járó kamatai, 784.000 forint ápolás, gondozási költség és annak 2008. október 15-től járó kamatai megfizetésére.

Kérte ezen túlmenően kötelezni az alperest havi 23.300 forint kártérítési járadék, ezen belül 2009. április 18-tól havi 5.000 forint gondozási költség, 2008. június 1-től havi 8.000 forint gyógyszerköltség és 2008. március 15-től havi 10.300 forint háztartási kisegítő költség megfizetésére.

Az alperes a kereset jogalapját részben vitatta, arra hivatkozott, hogy a baleset bekövetkeztében a felperes is közrehatott azzal, hogy nem a kijelölt gyalogátkelőhelyen kelt át az úttesten. Erre figyelemmel 40%-os felperesi közrehatás megállapítását kérte. A felperes nem vagyoni kárigényét eltúlzottnak tartotta. A járadékigénnyel kapcsolatban kérte figyelembe venni, hogy a felperes a mindennapi tevékenységek során segítségre nem szorul, a háztartási kisegítő költsége körében pedig azt, hogy a baleset előtt a felperes nyilvánvalóan nem végzett semmilyen nehéz fizikai munkát.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a 200.000 forint peren kívül megfizetett kártérítésen felül további 2.800.000 forint nem vagyoni kártérítést és annak 2008. március 14-től járó kamatait, a vagyoni kártérítés körében összesen 781.426 forintot, és abból 12.826 forint karrögzítő költséget és annak 2008. április 10-től járó kamatait, 103.250 forint

közlekedési többletköltséget és annak 2009. január 1-től járó kamatait, 35.750 forint élelem feljavítási költséget és annak 2008. május 15-től járó kamatait, 629.600 forint ápolási, gondozási költséget és annak 2008. október 15-től járó kamatait, a lejárt járadékigény tekintetében összesen 322.788 forintot, ezen belül 60.000 forint gyógyszerköltséget, 262.788 forint háztartási kisegítő költséget és ezeknek 2009. július 15-től járó kamatait, a folyamatos járadékigény tekintetében pedig 2010. december 1. napjától havonta 10.500 forintot, ezen belül havi 2.000 forint gyógyszerköltséget és 8.500 forint háztartási kisegítő költséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és a pernyertesség-pervesztesség arányában határozott a perköltség viseléséről.

Ítélete indokolásában megállapította, hogy az alperes biztosítottja a baleset helyszínén megsértette a KRESZ 43.§ (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mert figyelmen kívül hagyta, hogy a március 15-ei ünnepségek miatt az úttest mindkét oldalán a gyalogátkelőhely közelében sok gyalogos, köztük iskoláskorú gyermek tartózkodott, így az 50-55 km-es haladási sebesség nem felelt meg a fokozott óvatosság követelményének. Utalt arra, hogy a büntetőeljárásban kirendelt szakértő nyomrögzítés hiányában nem tudta megállapítani az elütés helyét, az ezzel kapcsolatos tanúvallomások pedig ellentmondásosak voltak. Úgy ítélte meg, hogy a perben kétséget kizáróan nem bizonyított azt a tényt, hogy a felperes nem elsőbbségi helyzetben, azaz nem a kijelölt gyalogos átkelőhelyen haladt át az úttesten, a felperes terhére értékelni nem lehetett. Erre figyelemmel mellőzte a felperes közrehatásának megállapítását és ennek folytán a kármegosztás alkalmazását.

A felperes fiatal életkorára, a perben beszerezett igazságügyi orvos-szakértői véleményben rögzített 20%-os össz-szervezeti egészségkárosodásra és a balesetet követően a felperesnél a közlekedéssel kapcsolatban időszakosan kialakult fóbiás tünetekre tekintettel 3.000.000 forintban állapította meg a felperest ért hátrányok kompenzálásához szükséges nem vagyoni kártérítés összegét. A vagyoni károk és a járadék tekintetében a beszerezett igazságügyi orvos-szakértői, illetve gazdasági szakértői vélemény alapján határozta meg a felperesnek járó egyes tételek összegét.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, a nem vagyoni kártérítés 1.800.000 forintra, a vagyoni kártérítés 468.856 forintra, a lejárt gyógyszerköltség 36.000 forintra, a folyamatos gyógyszerköltség havi 1.200 forintra, a lejárt háztartási kisegítő költség 96.836 forintra, a folyamatos háztartási kisegítő költség havi 2.550 forintra történő leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést arra hivatkozással, hogy a felperes a baleset bekövetkeztében 40%-ban közrehatott. Utalt arra, hogy a perben beszerezett bizonyítékok - így a büntetőeljárás során kihallgatott B. L. valamint K. J.-né tanúk vallomása - alapján megállapítható, hogy a felperes a zebrán túl szaladt át az úton a biztosítottja által vezetett gépjármű előtt. A kiesett munkák elsőfokú bíróság által elfogadott mértékét eltúlzottnak tartotta. Hivatkozott arra, hogy a felperes a perben nem bizonyította érdemben, hogy a gazdasági szakértő által megállapított munkamennyiséget ő maga végezte volna el.

Kérte továbbá az alperes az elsőfokú ítélet arra vonatkozó rendelkezésének mellőzését, hogy az ügyvédi munkadíjon felül a felperesnek járó marasztalási összegeket is a felperes jogi képviselője részére köteles megfizetni. Álláspontja szerint ez a rendelkezés törvénysértő, amelynek alátámasztására hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 41.Pf.21.015/2009/7. számú ítéletének indokolásában foglaltakra.

A felperes csatlakozó fellebbezésében a részére megítélt nem vagyoni kártérítés 3.300.000 forintra és a közlekedési többletköltség 167.300 forintra történő felemelését kérte. Álláspontja szerint a felperest a baleset következtében ért életviteli hátrányok kompenzálásához a 3.500.000 forintos nem vagyoni kártérítés szükséges. Hivatkozott a felperest ért hátrányokon belül az esztétikai károkra, illetőleg arra is, hogy a baleset következményei a felperest a gyermeknevelésben, gondozásban is akadályozzák. A közlekedési többletköltség körében arra hivatkozott, hogy 2009. szeptember 17. napján terjesztette elő ezen a jogcímen a keresetét, amelyet 2010. október 29. napján kelt beadványában módosított 171.500 forintra. Ehhez képest az óradíj korrekcióval érintett összeg helyesen 167.300 forint az elsőfokú ítélet szerinti 103.250 forinttal szemben. Az ezen a jogcímen előterjesztett kereset összegét az elsőfokú ítélet indokolási része is tévesen tartalmazza 107.450 forint összegben.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az alperes fellebbezésével összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az alperes a csatlakozó fellebbezéssel érintett részben ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, illetőleg a fellebbezése teljesítését kérte.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése részben, az alábbiak szerint alapos:

A baleset helyszínéről készült, a K.-i Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztály iratai (továbbiakban nyomozati iratok) 35. oldalán található leírás szerint a helyszínen K. J.-né kívülálló szemtanú bemutatta, hogy a gyalogos RP-től (a H. tere 2. sz. alatti ház észak-keleti sarka - nyomozati iratok 95. oldal) vissza 5,8 m-re lépett le a füves részről az útestre és kissé ferdén haladva RP-től vissza 4,0 m-re, a sáv szélétől jobbra 0,3 m-re ütötte el a gépkocsi.

K. J.-nének a nyomozati iratok 59. oldalán található tanúvallomása szerint „A gyalogos sietős léptekkel át akart menni az úttesten. Nem a kijelölt gyalogátkelőhelyen akart átmenni, hanem mellette, kissé srégen.”

K. J.-né a 2008. április 16-án történt tanúkenti kihallgatása során ismételten azt adta elő, hogy „A kislány nem a zebrán ment át, hanem amellett. Ezt úgy értem, hogy ha a kislány haladási irányát nézzük, akkor a gyalogátkelő hely mellett, balról, srégen akart átmenni az úton (nyomozati iratok 239. oldal).

A nyomozati iratok 119. oldalán található rendőri jelentés szerint B. L. buszsofőr tett bejelentést a balesetről, majd a kiérkező rendőrnek elmondta, hogy annyit látott, hogy egy gyerek fut át az úttesten, majd egy durranásra lett figyelmes.

B. L. a 2008. május 14-én történt tanúkénti kihallgatása során előadta, hogy „Haladásom során azt láttam, hogy az előttem haladó jármű fékez, majd a következő pillanatban láttam, hogy egy gyalogos felvágódik a gépházra, majd az útra esik. A gyalogos útra lépését nem láttam, de amikor én észleltem, hogy elüti az előttem haladó személygépkocsi, akkor a gyalogátkelőhelyen túl volt. Szerintem nem a gyalogátkelőhelyen haladt át a gyalogos, hanem annak számomra és az elűtő jármű számára is a túloldalán, attól távolodva, átlósan haladt az iskola felé. ... Az biztos, hogy futott.”

A fenti bizonyítékokat értékelve és mérlegelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes a káresemény bekövetkeztében nem hatott közre. A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ezért módosítja, és megállapítja, hogy a felperes a baleset bekövetkeztében 30%-os mértékben közrehatott azzal a magatartásával, hogy a kijelölt gyalogátkelőhely után szaladt át az alperes biztosítottja által vezetett gépkocsi előtt az úttesten.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes Ptk. 345.§ (1) bekezdésére alapított kártérítési felelőssége adott esetben fennáll.

A Ptk. 345.§ (2) bekezdése értelmében azonban nem kell megtéríteni a kárt annyiban, amennyiben a károsult felróható magatartásából származott.

Ha tehát a károsult önhibája nem volt elháríthatatlan oka a káreseménynek, de közrehatott abban, a veszélyes üzem üzembentartójának a felelőssége megállapítható ugyan, azonban kármegosztásnak van helye. Kármegosztásra van lehetőség pl. akkor - mint ahogy az az adott esetben is történt -, ha a gyalogos szabálytalanul halad át az úttesten és féktávolságon belül a gépjármű elé kerül, de a baleset a sebesség megfelelő megválasztásával elkerülhető lett volna.

A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel a felperest ért - az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen, teljes körűen és kellő súllyal figyelembevett - nem vagyoni hátrányok kompenzálására megállapított nem vagyoni kártérítés mértékét a felperes közreható magatartásának értékelése folytán a peren kívül megfizetett 200.000 forint beszámításával 1.800.000 forintra, a vagyoni kártérítés egyes tételeit és végösszegét, valamint a gyógyszerköltség járadék lejárt és folyamatos összegét pedig a felperes közrehatása mértékének megfelelően, azaz 30%-kal szállította le.

Egyetértett a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésével abban a körben is, hogy a perben szerzett gazdasági szakértői véleményben elméletileg kimunkált házkörűli és mezőgazdasági munkamennyiség felperes által történt elvégzését a felperes a perben hitelt érdemlően nem bizonyította.

Maga a felperes mondta el az elsőfokú eljárás során (5. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal) az alperesi képviselő kérdésére, hogy a kertet már a balesetet megelőző egy évben sem művelték, mivel nem voltak meg rá az anyagi lehetőségeik.

A felperes édesapja tanúkénti meghallgatása során (12. jegyzőkönyv 3. oldal) azt adta elő, hogy a baleset előtti időszakban hétköznapi, általában a felperes reggel elment iskolába, este a 18 órás busszal szokott hazamenni, utána még otthon szokott tanulni. Hétvégén szokott otthon segíteni, már amennyit a tanulás mellett tudott. Otthon a háztartásban segített inkább, kapálást, termény-betakarítást nem végzett.

E tanúvallomáshoz képest K. Sz. tanúkénti meghallgatása során azt adta elő, hogy a felperes a barátnője, illetőleg hogy azt személyesen is látta, hogy a felperes a házimunkában segített, látta főzni, mosni, takarítani, míg egy alkalommal látta a kertben is dolgozni.

A fenti tanúvallomások kétségesé teszik a gazdasági szakértő által elméletileg kimunkált munkamennyiség felperes által történt elvégzését, ezért a tényleges munkamennyiség bizonyítottságának hiányában a másodfokú bíróság az alperes által elismert és fellebbezésben rögzített mértékre szállította le a háztartási kisegítő költség címén az elsőfokú bíróság által megítélt lejárt és folyamatos kártérítési járadékot.

Alaptalannak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését abban a vonatkozásban, hogy mellőzze a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részéből az ügyvédi munkadíjon felül a felperesnek járó marasztalási összegeknek a felperesi jogi képviselő részére történő megfizetésére vonatkozó kötelezést.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak ez a rendelkezése jogszabályt nem sért. A felperes és az őt képviselő jogi képviselő megállapodása alapján nincs akadálya annak, hogy a felperes a részére megítélt marasztalási összeg megfizetését is a jogi képviselője bankszámlájára kérje teljesíteni.

A nem vagyoni kártérítésre vonatkozóan kifejtett indokokra figyelemmel alaptalannak találta a másodfokú bíróság a felperesnek a nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére vonatkozó csatlakozó fellebbezését, külön utalva arra, hogy a baleset után két évvel született gyermekei ellátásával kapcsolatosan felmerülő munka nehezítettsége nem alapozhatja meg az alperes kártérítési felelősségét, hiszen helytállási kötelezettséggel az alperes a balesetet megelőzően fennállott állapothoz képest bekövetkezett hátrányok után tartozik.

A közlekedési többletköltség felemelésére irányuló felperesi csatlakozó fellebbezési kérelemmel kapcsolatban a másodfokú bíróság arra utal, hogy felperesi képviselő az elsőfokú bíróság ítélethozatalát megelőző 2010. november 10-én megtartott tárgyaláson (42. számú jegyzőkönyv 1. oldal) a módosított keresetét azzal a pontosítással tartotta fenn a közlekedési költségigény vonatkozásában, hogy az a korábbiakban (40. sorszám) előterjesztett beadványban számítási hibát tartalmaz. A 94.500 forintos többletköltség igény helyesen ugyanis 47.250 forint, tekintettel arra, hogy a feladatok szerint a szülők nem együttesen, hanem felváltva látogatták a felperest. Ugyancsak számítási hibát tartalmaz a kontrollvizsgálatok

kapcsán felmerült költségigénynél előterjesztett 50.400 forint, amely helyesen 33.600 forint.

E pontosításra tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában helyesen állapította meg, hogy a közlekedési többletköltségre vonatkozó módosított kereseti kérelme a felperesnek 107.450 forint megtérítésére vonatkozott, és helyes számítás alkalmazásával állapította meg az elsőfokon megítélt többletköltséget is, ezért annak felemelésére a másodfokú bíróság ugyancsak nem látott indokot.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg.

A másodfokú bíróság döntése folytán a 4.592.926 forintos elsőfokú pertárgyértékre figyelemmel a felperes 52%-ban, az alperes 48%-ban lett pernyertes.

Az alperes a Pp. 81.§ (2) bekezdése alapján köteles a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő elsőfokú perköltség megfizetésére a felperes javára, figyelemmel arra, hogy a felperes által előterjesztett kártérítésre irányuló kereset nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. A felperesnek járó ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§(1) bekezdés a) pontja és 3.§(6) bekezdése alapján az ügyvédi munkával arányban álló mérsékelt összegben állapította meg.

A fenti pernyertességi arányoknak megfelelően a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú bíróság a le nem rótt elsőfokú eljárási illeték alperest terhelő összegét, az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján. Az ilyen módon meg nem térülő, le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986.(VIII.26.) IM rendelet (Kmr.) 14.§-a alapján az állam viseli. Ugyancsak a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a megváltozott pernyertességi arányokra tekintettel szállította le a másodfokú bíróság az alperes által viselendő, állam által előlegezett elsőfokú eljárásban felmerült egyéb perköltség összegét.

Az alperes 1.393.570 forint pertárgyértékű fellebbezése tekintetében az alperes 94%, a felperes 6%-ban lett pernyertes. E pernyertességi arányoknak megfelelően kötelezte az alperest a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 81.§ (1) bekezdése, illetve az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján. Ezt meghaladóan, illetőleg a sikertelenül fellebbező felperes csatlakozó fellebbezésével kapcsolatban le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a Kmr. 14.§-a alapján az állam viseli.

A fellebbezés tekintetében 94%-ban, a csatlakozó fellebbezés tekintetében teljes egészében pernyertes alperes javára a pernyertességi arányokra figyelemmel a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperest másodfokú eljárásban felmerült perköltség viselésére, amelynek mértékét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján állapította meg.

Pécs, 2011. október 11.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró